

Történt egyszer, hogy többen ültünk egy asztalnál és Istenről beszélgettünk. A nézeteltérések eredményeként parázsvita alakult ki a felek között, mindenki erősen bizonygatta a saját igazát. A társaság egyik fele nemzetközi írók könyveire hivatkozva védte saját álláspontját, bár ennél több érvet nem tudott felhozni annak érdekében, hogy meggyőzze a többieket. Az asztalnál ült egy idős ember, aki mindvégig hallgatott, majd nekiindulva felkiáltott: „ebből a társaságból az alázatos szív hiányzik!”.

Mit jelent alázatosnak lenni? Ki tudja azt megmondani? Amikor két fél nagy hanggal perel egymással, mindkét fél mondhatja a másikról, hogy nincs benne alázat, ha a másik nem áll el a perlekedéstől? Halottam már olyan emberre rámondani, hogy alázat nélküli, akinek elég erős volta hite, hogy ne hajoljon meg olyan ember olyan eszméje előtt, amelyben mindkettőt a félelem vezérelte, s nem a hit. Szemtanúja voltam már olyan beszélgetésnek is, amelyben az egyik fél alázatlannak nevezte a másikat, csak azért, mert az nem volt hajlandó megadni magát a másik vonzódásának. Mi lehet ebben az igazság?

Amikor az alázatról beszélnek a papok, legtöbbször Jézust szokták példaként felemlegetni, merthogy ő volt az, aki lehajtott fejjel hagyta, hogy megkínozzák és keresztre feszítsék. Ebből a kontextusból úgy látszik, mintha az alázat az nem más lenne, mint a többi ember akarata előtt történő feltétel nélküli önfeláldozás. A gonosz emberek, akik lelki törvényekre hivatkozva akarnak uralkodni azokon, akiknek Istenfélelme van a nemtudásuk és a hamis törekvéseiknek megfelelően mindig úgy magyarázzák a törvényeket, ahogy céljaikat legjobban elérik. Ennek köszönhetően egy hívő ember ma legkönnyebb Isteni törvényekre hivatkozva zsarolni.

Jézus valóban alázatos volt, de nem az ember akarata előtt hajolt meg, hanem az Isteni akarat előtt, tettének egyetlen motivációja az, hogy beteljesítse azt, amit Isten parancsolt neki, ezáltal példát mutasson erkölcsből a hitben és szeretetben szűkölködő embereknek. Ebből következően az alázat nem más, mint az Isten akaratának feltétel nélküli követése, az a tudatállapot, amikor az ember Istent előbbre helyezi minden földi dolognál. Az alázat az erkölcshöz való hűséget jelenti, amelyben az ember az Isteni akaraton kívül, minden pillanatban a saját hite szerint cselekszik és az soha el nem árulná sem a vonzódásának tárgyáért, sem pedig félelemből.

Az alázat ellentéte a bűn. Ma kevés alázatos ember él a földön, nem csak azért, mert szinte minden ember kettősségben él, hanem azért is, mert igen kevés ember vette komolyan Isten elhívását: „Legyetek szentek, mert én az Úr szent vagyok”, vagy „Ti azért legyetek tökéletesek, mint mennyei atyátok”.

Amikor a bácsi fölkiáltott az asztalnál: „ebből a társaságból az alázatos szív hiányzik!”, elsősorban magára mondott ítéletet. Magáról mond minden ember ítéletet, aki alázat nélkülinek mondja a másik embert, de ő maga nem követi az erkölcsi törvényeket. Amikor egy ember azt mondja a másikra, hogy alázat nélkül való vagy, gyakorlatilag annyit kiált a másikra: bűnös. Aki pedig lelkében megveti a bűnt és mégis bűnben él, a képmutató ítélkezés csapdájába esett.

Istennel szemben, minden ember bűnös, nincs egyetlen kivétel sem. Nem minden bűnös ember megy pokolra, csak azok, akik bűnökben gonosszá lettek. A gonosz ember csupán saját testi szükségleteinek kielégülését kergeti, örömét leli mások kárának, keresi a másik ember vesztét és tagadja a lélek egységét.

Amikor két ember lelki dolgok felett perel, jól lehet egyik, vagy másik, esetleg mindkettő tudatlan, de koránt sem biztos, hogy alázat nélküliek, ha abban hisznek, hogy igazat prédikálnak. Kívülről ember legyen, aki képes megmondani, hogy az alázat, vagy a büszkeség vezérli őket. Azonban, ha valaki az alázat lelkét akarja magába fogadni, előbb Ismerje meg Isten akaratát, majd ha már ismeri, feltétel nélkül kövesse azt. Az Isten akarata nem ismerhető meg, csak ha megismerted legbelül önmagad, amikor pedig minden kérdésed elfogy, és nem akarsz többet semmit megtudni az életről, tudd, hogy be is teljesítetted azt.